

Prof. dr hab. med. Wojciech Biernat
Katedra i Zakład Patomorfologii
Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego

Gdańsk, dnia 23 kwietnia 2019 roku

**Ocena dorobku naukowego
dr n. med. Beaty OSIECKIEJ
w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego**

Dr n. med. Beata Osiecka ukończyła studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu w 1988 roku. W roku 1997 uzyskała stopień doktora nauk medycznych na podstawie pracy pt.: „Ocena ekspresji lamininy i cytokeratyny-10 w raku kolczystokomórkowym skóry” (promotor: prof. dr hab. med. Maciej Zabel).

Po zakończeniu studiów do 2001 roku była zatrudniona w Katedrze Histologii i Embriologii Akademii Medycznej we Wrocławiu (AMW), następnie jako adiunkt w Katedrze i Zakładzie Patomorfologii Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu. Jest specjalistą w dziedzinie dermatologii i wenerologii (1993) oraz patomorfologii (2018).

Ocena osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, dr Osiecka zgłosiła cykl czterech prac oryginalnych, które ukazały się w latach 2012-18 w czasopismach zagranicznych (Med.Sci.Monit., Acta Derm.-Venereol., Photodiagn. Photodyn. Ther.). Cykl zgłoszony jako osiągnięcie naukowe został zatytułowany: „Nowe metody modyfikacji terapii fotodynamicznej z miejscowym zastosowaniem kwasu aminolewulinowego w leczeniu wybranych schorzeń dermatologicznych”. Łączny współczynnik oddziaływania (*impact factor*) publikacji w nim zawartych wynosi **10,507**. We wszystkich zgłoszonych pracach Habilitantka jest pierwszym autorem.

Cykl publikacji dotyczy zagadnień związanych z zastosowaniem różnych modyfikacji techniki terapii fotodynamicznej w leczeniu zmian nowotworowych i przednowotworowych skóry (rak podstawnokomórkowy [BCC] i rogowacenie słoneczne) oraz wybranych dermatoz (nawrotowej opryszczki i liszaja twardzinowego sromu). Autorka wykazała w nich m.in. skuteczność połączenia metody fotodynamicznej (PDT) z zastosowaniem imikwimodu w leczeniu nawrotowego BCC, efektywności PDT w połączeniu z aplikacją kwasu 5-aminolewulinowego (ALA) w leczeniu i profilaktyce nawrotów opryszczki, możliwość zastosowania światła zielonego w PDT zmian w liszaju twardzinowym sromu oraz w rogowaceniu słonecznym. Niewątpliwie, mankamentem zgłoszonych prac była niewielka grupa chorych w analizowanych grupach badawczych (od 6 do 24 osób) poddanych terapii

metodą PDT, co znajduje zresztą odbicie w określeniu tych publikacji przez samą Autorkę jako 'wstępnych', czy też 'pilotowych'.

Publikacje te niewątpliwie poszerzają naszą wiedzę na temat różnych aspektów aplikacji analizowanej techniki, jednak trudno uznać je jako znaczący wkład w postęp badań naukowych. Moja całościowa ocena przedstawionego osiągnięcia przez Kandydatkę jako podstawy do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego jest pozytywna, aczkolwiek nieentuzjastyczna. Publikacje te stanowią dość zwarty zbiór prac analizujących problematykę zastosowania określonej techniki terapeutycznej w kilku wybranych jednostkach chorobowych. Wypełnia to w mojej ocenie minimalne wymagania, które stawia się osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego.

Ocena dorobku naukowego

Całkowity dorobek dr Osieckiej obejmuje 39 publikacje oryginalne (wraz zawartymi w 'osiągnięciu naukowym', 14 z IF), dwie prace pogładowe, dwa opisy przypadków oraz dziewięć rozdziałów w podręcznikach. Ich łączny współczynnik oddziaływania wynosi **29.871** (KBN/MNiSW = **459**), liczba cytowań (bez autocytowań) – **72**, a indeks h – **5** (według bazy Web of Science).

Dorobek ten uważam za bardzo skromny ilościowo. Jedynie w dwóch pracach oryginalnych z IF (poza zgłoszonymi w cyklu) jest ona pierwszym autorem. Trzecia zaliczona do prac oryginalnych jest bowiem opisem przypadku i powinna być odpowiednio zaliczona do tej grupy publikacji (*Acta Dermatovenerol. Croat.*, 2015). Tematyka prac dotyczy głównie PDT oraz ekspresji lamininy i cytokeratyn w rakach płaskonabłonkowych (skóry i szyjki macicy). Pozostałe dotyczą głównie kierunków badawczych podejmowanych przez jednostkę, w której dr Osiecka była zatrudniona. Nie znajduję informacji dotyczących odbycia istotnych merytorycznie stażów w naukowych lub akademickich ośrodkach krajowych lub zagranicznych. Brak jest informacji dotyczących kierowania przez nią grantami naukowymi. Jej dorobek dydaktyczny i organizacyjny jest typowy dla pracownika naukowego wyższej uczelni (prowadzenie wykładów, ćwiczeń i seminariów).

Kandydatka otrzymała dwukrotnie nagrodę indywidualną I stopnia Rektora Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu. Dwukrotnie była także współlaureatką nagrody zespołowej I stopnia Rektora Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu. Kandydatka była recenzentem prac w „Kosmetologii estetycznej”.

Dorobek własny dr Osieckiej oceniany zarówno według parametrów naukowometrycznych i merytorycznych jest bardzo skromny. Brakuje w nim wyraźnych przejawów samodzielnej aktywności naukowej, prace są dość sporadyczne (jak na prawie 30 letni okres aktywności naukowej), nie mają istotnego znaczenia poznawczego. Większość publikacji, w których dr Osiecka jest pierwszym autorem ukazała się w nie-impaktowanych czasopismach o niewielkim zasięgu aczkolwiek nie można uznać, że Kandydatka nie udokumentowała w nich swojej dojrzałości jako samodzielny pracownik naukowy. Nawiasem mówiąc, swój udział w

niektórych z pozostałych publikacji Habilitantka najwyraźniej znacząco wyolbrzymia, czego wybrany przykład mogą stanowić choćby dwie publikacje:

J. Environ. Pathol. Toxicol. Oncol. (2006), w której jest drugą spośród sześciorga autorów i sugeruje swój wkład na 80%!

czy też Photodiagn. Photodyn. Ther. (2013), w której jest piątą spośród jedenaściorga autorów i sugeruje swój wkład na 30%!

W dostarczonych materiałach brak jest dowodów na zaangażowanie Kandydatki w pozyskiwanie pozauczelnianych funduszy na badania naukowe.

Uznaję zatem, że całościowo dorobek ten jest ubogi, zarówno ilościowo, jak i pod względem oddziaływania na postęp wiedzy w reprezentowanej przez nią dziedzinie naukowej. Stanowi on w moim przekonaniu pewien dowód samodzielności naukowej Kandydatki. Reasumując, moja ocena wniosku dr Beaty Osieckiej jest **pozytywna**. Uważam, że zgromadzony przez nią dorobek i cykl publikacji zgłoszony jako 'osiągnięcie naukowe' **wypełnia** w granicznym stopniu wymagania, jakie stawia się kandydatom na stopień doktora habilitowanego.

KIEROWNIK
Katedry i Zakładu Patomorfologii
prof. dr hab. med. Wojciech Biernat